

εργολαβική τιμή μονάδος τελεσίδικης διαπλαστικής αποφάσεως, αφότου αυτό καθίσταται ορισμένο και απαιτητό.

Συνεπώς, ο τόκος υπερημερίας (6%) ετησίως οφειλόμενος από το Δημόσιο και εν προκειμένω από την εναγομένη, που απολαύει, κατά τα προαναφερόμενα στην άνω μερίζονα νομική σκέψη, όλων των διοικητικών, οικονομικών και δικαστικών ατελειών, καθώς και όλων των δικονομικών προνομίων του Δημοσίου, αρχίζει μόνο από την επίδοση της υπ' αριθμ. 6345/2009 τελεσίδικης απόφασης του Εφετείου Αθηνών, με την οποία προσδιορίζεται η τιμή του εργολαβικού ανταλλάγματος κατά δικαία κρίση. Ως δε διαπλαστικού χαρακτήρος απόφαση, δεν έχει αναδρομική δύναμη και πριν από το χρόνο προσδιορισμού της τιμής αυτής, διότι δεν υφίσταται γεννημένη αξίωση προς παροχή και επομένως, δεν παράγεται και υπερημερία του οφειλέτη εκ της μη πληρωμής, αφού δεν υφίσταται προσδιορισμένη εκπληρώσιμη παροχή και δεν υφίσταται επίσης, έδαφος εφαρμογής του αρθρ. 345 ΑΚ περί υποχρεώσεως του οφειλέτου για πληρωμή τόκων υπερημερίας, καθόσον δεν αρκεί, κατά τα προαναφερόμενα, εξώδικη όχληση ή επίδοση της αγωγής. Με βάση τα ανωτέρω, η ενάγουσα Τεχνική Εταιρεία, η οποία ζητεί με την υπό κρίση αγωγή της, τόκους υπερημερίας για χρόνο πριν από την επίδοση της προαναφερόμενης (6345/2009) τελεσίδικης απόφασης, η οποία προσδιόρισε το ύψος της παροχής της και με αφετηρία ειδικότερα το χρόνο επιδόσεως της από 4-12-2009 εξώδικης-δήλωσης- πρόσκλησης και όχι από την επίδοση στην εναγόμενη της προσδιορίζουσας την εργολαβική τιμή μονάδος των εργασιών, που προσδιορίστηκε με την προαναφερόμενη τελεσίδικη υπ' αριθμ. 6345/2009 διαπλαστική απόφαση του Εφετείου Αθηνών και επικουρικά από της επιδόσεως της υπό κρίση αγωγής, στην εναγομένη, κρίνεται απορριπτέα, ως νομικά αβάσιμη...". Με τις παραδοχές αυτές το Εφετείο δέχτηκε ότι η τεθείσα υπό την κρίση του αγωγή, με την οποία η αναπρεσείουσα, μετά τον παραδεκτό περιορισμό του αιτήματός της, ζήτησε από την αναπρεσείουσα την επιδίκαση τόκων υπερημερίας επί της παροχής, ήτοι του εργολαβικού ανταλλάγματος της μεταξύ τους σύμβασης, που προσδιορίστηκε με την υπ' αριθμ. 6345/2009 διαπλαστική απόφαση του Εφετείου Αθηνών κατά δικαία κρίση, από χρόνο προγενέστερο της επιδόσεως της απόφασης αυτής και συγκεκριμένα από την επίδοση στις 8-12-2009 της από 4-12-2009 εξώδικης όχλησης της αναπρεσείουσας από την αναπρεσείουσα, ήταν μη νόμιμη. Για την ως άνω απορριπτική κρίση της αναπρεσείουσας και στήριξη του διατακτικού της ήταν αρκετή η αιτιολογία της, ότι πριν από το χρόνο προσδιορισμού της τιμής του εργολαβικού ανταλλάγματος με την άνω διαπλαστική απόφαση δεν υφίσταται γεννημένη αξίωση προς παροχή και επομένως, στην περίπτωση αυτή, προηγουμένως εξώδικη όχληση ή ακόμη και επίδοση της αγωγής για τον προσδιορισμό της τιμής του εργολαβικού ανταλλάγματος κατά δικαία κρίση, δεν παράγει υπερημερία του οφειλέτη και δεν τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 345 ΑΚ, ώστε να γεννάται υποχρέωση του για πληρωμή τόκων υπερημερίας επ' αυτού (εργολαβικού ανταλλάγματος). Η αναπρεσείουσα με τους πρώτο και δεύτερο λόγους της αίτησης αναιρέσεως, αποδίδει στην αναπρεσείουσα την ηλιμμέλεια από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, για ευθεία παραβίαση των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων των άρθρων 5 παρ. 15 ν. 2229/1994 και 21 του από 26-6/10-7-1944 Κωδ. Διατάγματος (Κώδικα Δικιών Δημοσίου), με τις οποίες ορίζεται το μεν ότι οι δημόσιες επιχειρήσεις που ανήκουν στο δημόσιο τομέα και ελέγχονται και εποπτεύονται από το Κράτος, όπως είναι η αναπρεσείουσα, απολαύουν όλων των διοικητικών, οικονομικών και δικαστικών ατελειών,

καθώς και όλων των δικονομικών προνομίων του Δημοσίου και ότι οι διατάξεις του Κώδικα Δικιών Δημοσίου εφαρμόζονται και στις εταιρείες αυτές και αφετέρου ότι ο νόμος και ο της υπερημερίας τόκος πάσης του Δημοσίου οφειλής, ορίζεται εις 6% ετησίως και αρχίζει από την επίδοση της αγωγής. Πιο συγκεκριμένα μέμφεται ότι το Εφετείο εφάρμοσε τις άνω διατάξεις, οι οποίες όμως δεν ήταν εφαρμοστέες για την αναπρεσείουσα, διότι με αυτές παραβιάζονται οι υπέρτερες τυπικής ισχύος διατάξεις των άρθρων 4 παρ.1 και 20 του Συντάγματος, 6 της ΕΣΔΑ, 1 παρ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ και 14 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και σε κάθε περίπτωση, διότι η αναπρεσείουσα απολαύει μόνο τα δικονομικά προνόμια του Δημοσίου (ατέλειες) και όχι και εκείνα, που θεσπίζονται με ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, όπως είναι το άρθρο 21 του Κώδικα Δικιών Δημοσίου και απέρριψε την αγωγή της, ενώ έπρεπε να εφαρμόσει τις διατάξεις του ΑΚ για την υπερημερία και να δεχτεί το αίτημά της για την επιδίκαση τόκων υπερημερίας από την επίδοση στην αναπρεσείουσα στις 8-12-2009 της από 4-12-2009 εξώδικης δήλωσης - όχλησης - πρόσκλησης αυτής, υπολογιζόμενων με το νόμιμο επιτόκιο υπερημερίας, που ισχύει για ιδιωτικές οφειλές. Οι λόγοι όμως αυτοί είναι απορριπτέοι, ως ερειδόμενοι επί εσφαλμένης προϋπόθεσης, διότι το Εφετείο δεν απέρριψε την αγωγή ως μη νόμιμη, κατ' εφαρμογή των προαναφερομένων διατάξεων, αλλά την απέρριψε με την αιτιολογία, ότι πριν την επίδοση της υπ' αριθμ. 6345/2009 τελεσίδικης απόφασης, που προσδιόρισε το ύψος της παροχής της αναπρεσείουσας κατά δικαία κρίση δεν παράγεται υπερημερία και υποχρέωση για πληρωμή τόκων, αφού δεν υφίσταται προσδιορισμένη εκπληρώσιμη παροχή. Η αναφορά δε από το Εφετείο των προαναφερομένων διατάξεων έγινε πλεοναστικά, χωρίς να είναι αναγκαίο και χωρίς επιπλέον να τις εφαρμόσει και να προχωρήσει σε προσδιορισμό οφειλόμενων τόκων, κατ' εφαρμογή του ανωτέρω διατάγματος (6% ετησίως), αφού απέρριψε την αγωγή ως μη νόμιμη με την προαναφερόμενη όμως αιτιολογία. Τέλος, με τον τρίτο επικουρικό λόγο της αίτησης αναιρέσεως μέμφεται η αναπρεσείουσα την αναπρεσείουσα την αναπρεσείουσα, ότι κατά παραβίαση της ουσιαστικής διάταξης του άρθρου 346 ΑΚ και σε κάθε περίπτωση του άρθρου 21 του Κώδικα Δικιών Δημοσίου, που αυτή επικαλείται, το Εφετείο, απέρριψε, ως μη νόμιμη, την αγωγή, κατά το επικουρικό αίτημά της για επιδίκαση τόκων, υπολογιζόμενων προς 6% ετησίως, από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής, αν και αυτή έλαβε χώρα σε χρόνο μεταγενέστερο της επίδοσης, στις 5-2-2010, της υπ' αριθμ. 6345/2009 διαπλαστικής απόφασης του Εφετείου Αθηνών. Όπως προκύπτει από το επισκοπούμενο, κατ' άρθρο 561 παρ.2 ΚΠολΔ, παρεχόμενο της υπό κρίση αγωγής, σ' αυτήν πράγματι γίνεται ρητή επίκληση του χρόνου επίδοσης στην αναπρεσείουσα της υπ' αριθμ. 6345/2009 διαπλαστικής απόφασης του Εφετείου Αθηνών, στις 5-2-2010, ήτοι σε χρόνο προγενέστερο της επίδοσης σ' αυτήν της υπό κρίση από 24-12-2010 αγωγής.

Συνεπώς, κατά το χρόνο επίδοσης της αγωγής αυτής υπήρχε γεννημένη αξίωση της αναπρεσείουσας προς παροχή του εργολαβικού ανταλλάγματος, ώστε η επίδοση της ήταν ικανή να επιφέρει τα από το άρθρο 346 ΑΚ έννομα αποτελέσματα της οφειλής δικονομικών τόκων. Επομένως, πρέπει ο λόγος αυτός να γίνει δεκτός ως βάσιμος. Κατ' ακολουθίαν, πρέπει η αίτηση αναιρέσεως να γίνει δεκτή και να αναπρεσεί η προσβαλλόμενη απόφαση, κατά το μέρος που απέρριψε ως μη νόμιμη και το επικουρικό αίτημα της αγωγής για επιδίκαση τόκων επί του κεφαλαίου (εργολαβικού ανταλλάγματος) από την επομένη ημέρα της επίδοσής της. Στη συνέχεια πρέπει η υπόθεση κατά το μέρος αυτό να παραμεμφθεί για

παραίτητως εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, αφού είναι δυνατή η σύνθεσή του από άλλους δικαστές από αυτούς που εξέδωσαν την αναπρεσείουσα απόφαση, κατά την παρ. 3 του άρθρου 580 ΚΠολΔ, όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 65 του ν. 4139/2013. Περαιτέρω, πρέπει να διαταχθεί, κατά την παρ. 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 4055/2012, η απόδοση στους αναπρεσείοντες του παραβόλου των τριακοσίων (300) ευρώ, που καταβλήθηκε από αυτούς, όπως αυτά αναφέρονται στην υπ' αριθμ. 119/2015 έκθεση κατάθεσης της αίτησης αναιρέσεως που συντάχθηκε από τη γραμματέα του Εφετείου Πειραιά. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της αναπρεσείουσας, που κατέθεσε προτάσεις, πρέπει να επιβληθούν κατά ένα μέρος σε βάρος της αναπρεσείουσας, λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας της, κατά το σχετικό περί τούτου αίτημα αυτής, όπως αναφέρεται ειδικότερα στο διατακτικό (άρθ. 178, 183, 189 παρ.1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί την υπ' αριθμ. 245/2015 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Πειραιώς, όπως ειδικότερα αναφέρεται στο αιτιολογικό.

Παραπέμπει την υπόθεση κατά το μέρος αυτό για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο παραπάνω Εφετείο, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές από αυτούς που εξέδωσαν την αναπρεσείουσα απόφαση.

Διατάσσει την απόδοση στην αναπρεσείουσα του παραβόλου των τριακοσίων (300) ευρώ, που καταβλήθηκε από αυτή.

Καταδικάζει την αναπρεσείουσα στα εν μέρει δικαστικά έξοδα της αναπρεσείουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων (1000) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 15 Ιανουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 5 Μαρτίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ